hallastusse pärrast. Wötta julgust minno sanna peäle, ja ussu ennast issa armastusse sisse.“ — Noor mees kissendas siis kibbe- da süddame wallo al: Seltsammast, et issa armastus lõpmatta on minno wasto, näi- tab minno pat sedda raskem minno melest ollewad. Kuidas ial saaksin, julgeste issa silmi wadata! — Teed käies ja issa-maia liggi samas, wibis noor mees, löi silmad allapiddi, ja ütles: Ei mitte; ei tohhi mitte issa-maia alluse ülle astuda. — Wanna issa kätte ollid senni röömsad sannumed joudnud armsa poia ümberpöörmissest. Töttis nore mehhe jouoga pole tee peäl poia wasto, ja kui olli temmaga kokko sa- nud, hakkas poia ümber kaela, ning, et poeg olli täis kibbedat wallo pölweli mahha lan- gend, tõstis issa tedda ülles ja nuttis römo pärrast poia kaelas. „Eks sa ei olle ikka weel minno kallis poeg?“ ütles issa, „ning nüüd ehk weel kallim kui enne sedda, sest et olled hakkand, udes ellus käima.“ — Issa wiis poega omma kotta, ja teggi temmale leik head, weel rohkeminne kui enne sedda. Ag- ga nore mehhe ellopäwad kullusid ärra mur- res, ja temma aastad öhkamissega. Salla- ja olli ikka südda temmal leinamas ja kurb. Iggakord et näggi omma au-wäärt ellatand issa, löi poeg silmad mahha. Issal olli sest wägga halle meel, ja ütles poiale: „Kas tahhad siis allati kurb olla? Oh wötta kind- lat meelt, ja hakka wahhest, minno süddant ja armastust öiete ärratundma.“ — Poeg wastas ja ütles: Et olled mind wasto wöt- nud ilma pahha sanna mulle ütlematta, kui- das lähhäksin sedda ilmas unnustama! — Se peäle ütles issa lahke näoga ja pehme sannaga: „Eks sa ei olle kangeste issee- nese peäle kohhut moistnud, mo poioke? Agga nuüd eksitusse ö on sinnust ülle läi- nud, ja ue ello-pääw sinno seest tousnud. Et jätta wahhest nut mahha, ja könni röm-